

Arrest

**nr. 130 672 van 30 september 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 5 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 april 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mieke VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 september 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met de heer F.A.

1.2. Op 5 maart 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 09.09.2013 werd ingediend (...)

Om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid (...)'.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- *Loonfiches voor de maanden augustus-oktober 2013; bijbehorende prestatiestaten; bijbehorende rekeninguittreksels: uit deze gegevens blijkt dat de referentiepersoon in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van 777,70 euro.*
- *Rekeninguittreksel waaruit blijkt dat hij in oktober 2013 een premie van 396,91 euro ontving van de RVA; aangezien de exacte aard en regelmatigheid van deze inkomsten onvoldoende blijkt uit de voorgelegde bewijsstukken, kunnen deze niet aanvaard worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000 euro bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor hem alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Tevens legt betrokkene volgende documenten voor mbt haar persoonlijke tewerkstelling:

- *Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 12.09.2013 voor deeltijdse tewerkstelling; bijlage bij het arbeidscontract dd. 23.09.2013; bijlage bij het arbeidscontract dd. 30.09.2013; bijbehorende loonfiches voor de periode september 2013 – januari 2014.*

Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat de dienst vreemdelingenzaken haar aanvraag louter weigert op basis van het beweerde gebrek aan inkomsten in hoofde van de partner van de verzoekende partij. Zij stelt dat zij in een eerste begeleidend schrijven stelde dat haar partner halftijds bij de VZW Ateljee werkt en halftijds tijdskrediet geniet. Zijn maandelijks inkomen bedraagt iets meer dan 1200 euro. In zulke gevallen wordt de dienst vreemdelingenzaken verondersteld een behoefteanalyse te maken. De huurprijs van het appartement waar het koppel woont is 476 euro. De vaste kosten aan elektriciteit en gas bedragen 50 à 60 euro per maand. Er is dus meer dan 650 euro per maand reserve voor voeding, kledij enz. en dit blijkt voldoende. Bovendien zal de verzoekende partij, zodra zij over een attest van immatriculatie beschikt, tewerkgesteld worden bij het dienstenchequebedrijf Domidom. In eerste instantie betreft dit een halftijdse tewerkstelling waarbij ze maandelijks 500 à 600 euro verdient maar dit kan bij tevredenheid van alle partijen binnen de maand opgebouwd worden naar een voltijdse betrekking, waarbij dan dubbel zoveel verdiend wordt.

Op 4 december 2013 voegde de verzoekende partij nieuwe stukken waaruit onder meer blijkt dat haar partner nog steeds bij dezelfde VZW werkt en nog steeds halftijds tijdskrediet geniet waarbij hij maandelijks door de RVA een bedrag van 396,91 euro krijgt uitgekeerd. Tesaamen komt hij zo aan een inkomen van ongeveer 1200 euro per maand. De verzoekende partij is intussen aan het werk gegaan bij het dienstenchequebedrijf Domidom. Haar uren nemen gestaag toe. In september verdiende zij 414,36 euro en in oktober reeds 718,16 euro.

Op 13 februari 2014 werd het dossier nog verder aangevuld. Uit de laatste loonfiches blijkt dat het inkomen van de verzoekende partij nog steeds in stijgende lijn gaat. In januari 2014 verdiende zij zo 1269 euro. De verzoekende partij verwijst hierbij ook naar arrest nr. 115.993 van 19 december 2013 van de Raad, waaruit blijkt dat ook het inkomen van de partner in overweging moet worden genomen.

De verzoekende partij betoogt verder dat de dienst vreemdelingenzaken in de eerste plaats tot een geheel foutieve conclusie is gekomen wat betreft het inkomen van de partner van de verzoekende partij. Er wordt in de bestreden beslissing een gemiddeld bedrag van 777,70 euro per maand vooropgesteld als inkomen. Wat betreft de vergoeding voor zijn halftijdse loopbaanonderbreking wordt gesteld dat uit het rekeninguittreksel blijkt dat hij in oktober 2013 een premie van 396,91 euro ontving van de RVA. Aangezien de exacte aard en regelmatigheid van deze inkomsten onvoldoende blijkt uit de voorgelegde bewijsstukken kunnen deze volgens de dienst vreemdelingenzaken niet aanvaard worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De verzoekende partij legde echter minstens drie rekeninguittreksels voor waarbij de RVA als mededeling bij telkens hetzelfde bedrag van 396,91 euro 'loopbaanonderbrek.' vermeldde. Dit bevestigt de uitleg van de raadsman van de verzoekende partij in twee begeleidende brieven inzake halftijds werken en halftijdse loopbaanonderbreking. Hoe de exacte aard en de regelmatigheid van dit inkomen onduidelijk zouden kunnen zijn is een raadsel voor de verzoekende partij. Het inkomen van de partner van de verzoekende partij bedraagt dus wel degelijk ongeveer 1200 euro per maand. Verder werd ten onrechte geen rekening gehouden met het eigen inkomen van de verzoekende partij. Zij werkt reeds verschillende maanden bij Domidom en haar loonfiche van januari 2014 geeft een inkomen aan van 1269 euro. Deze werd overgemaakt aan de dienst vreemdelingenzaken, samen met een kopie van het arrest nr. 115.993 van 19 december 2013 van de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hierin wordt verwezen naar rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat "wanneer verwerende partij onderzoekt of een burger van de Unie voldoende bestaansmiddelen heeft zij de inkomsten waarover de levenspartner van deze beschikt niet buiten beschouwing kan laten". Samen verdient het koppel dan ook een bedrag van meer dan 2400 euro per maand.

Tenslotte en ondergeschikt betoogt de verzoekende partij dat er geen behoefteanalyse werd gemaakt, hoewel alle nodige stukken hiervoor aanwezig waren in het dossier, waardoor artikel 42 in samenhang met artikel 40 ter van de vreemdelingenwet geschonden is. Evenmin werd het zorgvuldigheidsbeginsel nageleefd.

Indien de dienst vreemdelingenzaken het dossier zorgvuldig had behandeld, alle documenten die werden voorgelegd in aanmerking had genomen, eventueel bijkomende inlichtingen had opgevraagd en een behoefteanalyse had gemaakt, zou men tot de volgende conclusies zijn gekomen: De partner van de verzoekende partij geniet als halftijds werkende een inkomen van ongeveer 800 euro per maand. Tevens geniet hij halftijds tijdskrediet waarbij hij een maandelijks bedrag van exact 396,91 euro ontvangt van de RVA. Dit maakt samen een kleine 1200 euro per maand. Van zijn inkomen betaalt hij 476 euro

huur en 50 à 60 euro per maand aan elektriciteit en gas. Het koppel houdt na aftrek van deze vaste kosten nog 650 euro per maand over om de dagelijkse behoeften te bekostigen, wat voldoende blijkt.

De bewering van de dienst vreemdelingenzaken dat de partner van de verzoekende partij een inkomen zou hebben dat onder de armoedegrens 'van 1000 euro voor een alleenstaande' ligt is onjuist aangezien zijn maandelijks inkomen ongeveer 1200 euro bedraagt, en bovendien is dit irrelevant aangezien de wet niet deze armoedegrens maar wel een bedrag van 1283 euro hanteert als richtlijn voor een voldoende inkomen voor een koppel of gezin. Het inkomen van de partner van de verzoekende partij ligt slechts een honderdtal euro lager dan dit bedrag. De motivering van de bestreden beslissing is dan ook foutief, en de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

2.1.2. De verzoekende partij voert in haar eerste middel onder meer de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht aan.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

De bestreden beslissing bevat onder meer het volgende motief: *"Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor: (...) Rekeninguittreksel waaruit blijkt dat hij in oktober 2013 een premie van 396,91 euro ontving van de RVA; aangezien de exacte aard en regelmatigheid van deze inkomsten onvoldoende blijkt uit de voorgelegde bewijsstukken, kunnen deze niet aanvaard worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon."* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoekende partij niet één, maar meerdere rekeninguittreksels voorlegde waaruit blijkt dat zij in mei, oktober en november 2013 een bedrag ontving van 396,91 euro met de vermelding *"loopbaanonderbrek."* Bovendien vermeldde de raadsman van de verzoekende partij in haar brief van 4 december 2013 uitdrukkelijk het volgende: *"de heer F. werkt nog steeds bij de VZW Ateljee en geniet ook nog steeds halftijds tijdskrediet waarbij hij maandelijks door de RVA een bedrag van 396,91 euro krijgt uitgekeerd"*. De verwerende partij besliste dan ook op kennelijk onredelijke wijze dat uit de voorgelegde bewijsstukken onvoldoende de exacte aard en regelmatigheid van deze inkomsten blijkt en er daarom geen rekening mee kan gehouden worden.

De uiteenzetting van de verwerende partij in de nota met opmerkingen, waar zij stelt dat *"Zoals reeds supra uiteengezet is het duidelijk wat het precieze inkomen is van haar echtgenoot voor wat betreft zijn tewerkstelling bij de VZW, doch niet voor wat betreft de uitkering van de RVA. Uit het administratief dossier blijkt enkel een rekeninguittreksel waaruit blijkt dat verzoeker twee maal een bedrag werd*

gestort door de RVA als loopbaanonderbreking, doch nergens in het administratief dossier kan de aard en de regelmaat van dergelijke uitkering worden afgeleid” kan gelet op voorgaande niet overtuigen. Bovendien betreft het een a posteriori motivering nu in de bestreden beslissing slechts rekening werd gehouden met één rekeninguittreksel, daar waar er duidelijk verschillende rekeninguittreksels werden voorgelegd waaruit de aard en regelmatigheid van de desbetreffende som kan afgeleid worden.

De verzoekende partij maakt een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

De vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft tot gevolg dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 5 maart 2014, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER